

"Historische Stiltes"

Het onderbelichte verhaal naar boven brengen is een belangrijk thema binnen het oral history werkveld. De onderstaande onderzoeken belichten onderbelichte perspectieven van vrouwen. Het eerste onderzoek belicht het vrouwelijke perspectief op seksuele intimidatie in het dagelijks leven. Het tweede onderzoek focust op de historische ervaringen van vrouwelijke missionarissen in Congo.

Tracey Loughran: "Trauma' and 'Resilience' in

Women's Narratives of Sex, Sexuality and Sexual Consent"

"Is sexual harassment part of daily life?" is de leidende vraag binnen het onderzoek van de tweede spreker van dit panel. Tracey Loughran interviewde vrouwen over hun ervaringen met seksuele intimidatie in het dagelijks leven. In haar onderzoek "Trauma' and 'Resilience' in Women's Narratives of Sex, Sexuality and Sexual Consent" concludeert Loughran dat vergeten en stilte het trauma van seksuele intimidatie kunnen minimaliseren.

Loughran gebruikt oral history interviews met verschillende vrouwen om haar punt te illustreren. "You just had to laugh or you didn't make it" komt uit een audiofragment waarin een vrouw vertelt dat haar mannelijke collega haar heeft aangerand. In een ander audiofragment horen we "Everybody has been groped by somebody... that is just how men are". Bij enkele vrouwen is de veronderstelling aanwezig dat het in de natuur van mannen zit om vrouwen te intimideren en dat het de rol van de vrouwen is om hier mee om te gaan. Sommige stellen ook dat er een verschil is tussen vroeger en nu: "It was just a different culture". Er waren dus veel vrouwen die het gewoon accepteerden als iets normaal. In extreme gevallen werd het geweld zelfs zo geminimaliseerd dat één van de geïnterviewde getuigde dat het OK was "cause he didn't hospitalize me". Deze voorbeelden geven aan dat er een zwijg- en weglachcultuur heerste over seksuele intimidatie in het dagelijks leven.

Volgens Loughran ligt de oorzaak van die zwijgcultuur bij een gebrek aan seksuele voorlichting in de jeugd van deze vrouwen. Hierdoor weten ook de slachtoffers van de intimidatie niet wat OK is en wat niet. Ook ontbraken er modellen van spreken over seksuele intimidatie en ontstonden er culturele mythen van seksuele vrijheid. Velen zagen als gevolg hiervan de intimidatie als iets wat er nu eenmaal bij hoorde.

Eleanor Strangways: “Uncovering the experiences of female religious in Congo (1960 – 1980)”

Eleanor Strangways wil met haar onderzoek “Uncovering the experiences of female religious in Congo” het onderbelichte verhaal van vrouwelijke missionarissen in Congo naar boven brengen. Hoewel de meerderheid van de missionarissen in Congo vrouwelijk was, komt dat in historische documenten bijna nooit naar voren. Als oral historian interviewde Strangways daarom vrouwelijke katholieke missionarissen.

Volgens de missionarissen die Strangways interviewde, werd de onafhankelijkheid van Congo te snel en te onvoorbereid doorgevoerd. De bevolking werd misleid door slechte adviseurs en het Communisme. Na de onafhankelijkheid, onder het regime van Mobutu, werden er steeds meer wetten ingesteld tegen het katholieke geloof, terwijl 60% van de Congolese bevolking zich identificeerde als katholiek. Veel scholen werden genationaliseerd en het katholieke geloof werd aan banden gelegd. De geïnterviewde missionarissen keerden zich tegen de onafhankelijkheid van Congo, maar distantiëren zich tegelijkertijd van de activiteiten van de kolonisten, omdat ze het niet eens zijn met de uitbuiting van de bevolking in het land. In de interviews stellen de missionarissen dat zij daar enkel en alleen aanwezig waren voor het katholieke geloof en hun werk als missionarissen.

In haar onderzoek en tijdens het interviewen stelt Strangways het persoonlijke centraal. Daarbij botst zij soms op onwil van geïnterviewden om over bepaalde dingen te praten, onder meer door traumatische ervaringen.

Haar onderzoek heeft ook een opvallend gebrek: de stemmen van vrouwelijke Afrikaanse missionarissen ontbreken. Zij heeft met geen enkele Afrikaanse zuster gesproken. Door enkel de witte Belgische zusters te interviewen, is er raciale stilte gecreëerd. Aan de hand van brieven kwam Strangways erachter dat het perspectief van Afrikaanse missionarissen erg verschilt van dat van de witte missionarissen: De missionarissen uit de eerste groep verlieten de congregatie vaak vanwege een racistische en giftige werkcultuur binnen de congregatie.